

På grund af hvad jag anført får jag anhålla, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, att vederbörlig rättelse i berörda hänseende måtte göras.

Stockholm den 22 januari 1887.

Per Ersson

från Vestmanland.

N:o 15.

Af herr L. Börjesson, om ändring i 7 § af kongl. förordningen angående inlösen af skattefrälseräntor m. m., den 11 september 1885.

Den 11 september 1885 utfärdade Kongl. Maj:t förordning om inlösen till staten af skattefrälseräntor m. m. Uti 7 § af nämnda förordning stadgas, att räntegare, som vill begagna sig af den i förordningen bestämda rättigheten att till staten försälja sina frälseräntor, skulle anmäla sig i kongl. kammarkollegium före den 11 september 1886. Denna förordning tillkom på grund af Riksdagens beslut derom, att räntegifvarne å dessa hemman skulle komma att ske samma rätt som de hemmans-

egare, hvilka erlægga ränta och tionde till staten, nemligen att erhålla 30 procent afskrifning å dessa utlagor.

Nu är förhållandet så, att drottning Kristina den 2 april år 1653 försålde en del hemman uti Hallands län till en holländsk handlande, Adrian Tripp, dels skatte- och dels städjehemman, deraf under tidens lopp alla städjebönderna och en del bönder å skattememmanen inköpt sina räntor; dock återstår ännu omkring ett tjugutal frälsehemman, som betala sina räntor till Trippska arfvingarna i Nederländerna.

Under sistlidet års riksdag efterfrågade jag, om staten sänder Trippska arfvingarne något exemplar af ofvannämnda förordning, och erhöll jag det svar, att staten ej sänder något exemplar. Jag efterhörde sedan i kammarkollegium, om Trippska arfvingarne till staten hembjudit sina frälseräntor, men fick det svar, att så ej skett.

Jag gick då in till kongl. utrikesdepartementet med skriftlig begäran, att departementet ville underrätta Trippska arfvingarnes ombud herr J. A. Grothe i Utrecht om innehållet af förenämnda kongl. förordning i ändamål att förmå arfvingarne att inom laga föreskrifven tid begagna sig af de fördelar, åberopade kongl. förordning bereder dem.

Den 25 sistlidne juni erhöll jag bref från kabinettsskreteraren Lagerheim derom, att utrikesdepartementet underrättat herr J. A. Grothe om förhållandet samt att herr Grothe svarat, att han vidtagit, åtgärder, för att vinna samtliga arfvingarnes samtycke till begäran om försäljning, men att dervid uppstått svårigheter af tvenne slag: 1:o derigenom att en del arfvingar, som innehade helt obetydliga arfslotter, visat föga benägenhet att inlåta sig på frågan, och 2:o att åtskilliga arfvingar utflyttat till Ostindien, der deras vistelseort för närvarande vore okänd, hvadan det vore ovisst, om deras samtycke kunde utverkas före september månad, samt att herr Grothe sagt sig icke ega någon personlig del i frågan. Fatalietiden gick således till ända.

Som det är troligt att Trippska arfvingarne gerna vilja sälja sina frälseräntor till så hög betalning, som den staten erbjuder, derest de i god tid derom blifva underrättade, och det dessutom är hårdt för dessa skattefrälsebönder att icke komma i åtnjutande af 30 procent afskrifning på sina frälseräntor, så har jag ansett, att Riksdagen borde fatta beslut om förnyad och utsträckt fatalietid för hembjudande af dessa räntor, så lång, att Trippska släkten får god tid att underhandla med de af dessa arfvingar, som bo i aflägsne länder.

Jag yrkar, med anledning af ofvanstående, att Riksdagen måtte besluta ny fatalietid för inlösen af skattefrälseräntor, så långt utsträckt, att Trippska arfvingarne få rundlig tid att underhandla med sina utrikes boende medintressenter, t. ex. ett år eller mera från nya förordningens datum, om så anses nödigt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles, och skall jag derstädes prestera 2:ne från herr kabinettssekreteraren Lagerheim erhållna bref.

Stockholm den 20 januari 1887.

Lars Börjesson.

N:o 16.

Af herr P. Zimdahl, om skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande ändradt sätt för offentliggörande af allmänna kungörelser och tillkännagifvanden.

Lifligt öfvertygad om olämpligheten af så väl allmänna som enskilda kungörelsers uppläsande i kyrkorna, var jag redan vid sistlidne riksdag betänkt på att väcka motion för åstadkommande af ändring härutinnan; men förekommen af en annan ledamot af Andra Kammaren, nöjde jag mig med att i min ringa mån understödja den af honom väckta motionen i ämnet. Då denna motion emellertid ej vann Riksdagens bifall och då jag